

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: I KJØGEBUGT

Citation: Drachmann, Holger: "I KJØGEBUGT", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 339. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-workid86066.pdf> (tilgået 18. april 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

I KJØGEBUGT

1.

☒ Vi lader Baaden skrive med sit Ror
Et Navn, som løber ud i sære Bugter,
Vi lader Stævnen hugge jævnt sig frem
Mens Bougens Skumstænk Essingplanken fugter,
Vi lader Modet som en vinget Fugl
Fremskynde Farten forud med sin Vinken,
Vi lader Frygten som en biytung Sky
Tilbage mellem Revl og Krat paa Brinken.

340

☒ Vidunderlige friske Morgenvæld,
Som strømmer ud fra Himlens vide Sluser,
Mens Havets Grænser flygte for vort Syn
Og Bølgens Sange om vort Øre bruser, -
Du er en Daab, som Slægten trænger til,
Før den kan blive Frygten kvit og Sorgen,
Du er en Øjeblikkets Evighed
Med Minder, evige, fra Danmarks Morgen.

☒ Naar Middag kommer med den hede Sol
Og stirrer paa os med sit Hvidgløds-Øje,
Saa sløves Blikket, Hjertet lukkes til,
Vi gisper i den tykke Klædestrøje,
Og slænger os paa Dækket ned i Læ,
Hvor Skyggen fra det hvide Sejldug spiller,
Og gaber, nikker, dysses hen i Søvn
Af Bølgens Smaakluk, Skivgatfløjtens Triller.

☒ Men endnu er det Morgen. Dagens Sol
Bag Kimingbankens Værn sit Øje skjuler,
Vort Syn er ikke skræmt, vort Øre klart
Fornemmer Drøn fra Klintekystens Huler;
Fra Stevns, fra Mandehovedhuggens Klint
Tilbagekastes Drøn som af Kanoner.
Nu, lad os bruge da vort skarpe Syn,
Og lytte efter Kjøgebugtens Toner!

☒ Det bruser, skummer fremad over Sø,
Som var det Fugle, baskende med Vingen,
Som var det Dyr, hvem Dybets Sagn gav Liv,
Havheste, snøftende med Skum for Bringen;
Det skinner kridhvidt mellem Luft og Hav:
Er Klintens Klipper flyttet ud i Vandet? -
Nej, Klinten staar, men let som Fugl og Hest
To stolte Flaader styre ind mod Landet.

☒ De kaade Vindstød kysser Sejlets Barm,
De elsker disse smidigtslanke Skønne,
Som byder frem sig til et Favnetag
Saa hedt som det en Elskers Hu kan lønne;
Den nejer sig til Dans, den skønne Flok, -
Saa falder der et Skud, og Legen ender;
Den Dans, som føres op, er Krigens Dans,
Og Flokken: Orlogsmænd, som viser Tænder!

341

⌘ Det buldrer, brager, tordner over Sø,
Og Luftens Vindstød, sitrende og bange,
Tilbageskræmmes fra sin Elskovsfærd
Og flygter ræd for Flammens Striber lange;
Kanonen brøler lydt sit: Varsko dér!
De tunge Kugler flyve let som Boldte
Og bringe Hilsen mellem Mand og Mand,
Uønsende det Budskab, som de voldte.

⌘ Og Røgen vælter, spreder, samler sig;
Som Sørgetæpper alvorstungt den hænger,
Hvad eller rives over, deles ud
Som Stridsstandarter, pjaltede, i Flænger;
Igenem Røgen blinker Farver frem:
Hvor Ven og Fjende er, fortæller Flaget,
Fortæller hvordan *Juel* og *Horn* nu slaas,
Fortæller Stridens Gang i Julislaget. -

⌘

2.

⌘ Sagtelig vugger vor Dæksbaad sig frem,
Rortappen knirker og hylér.
Sej Du dernede bag Dækslugens Lem?
Hører Du Bølgens Daktyler? -
Nej, han har Øre for anden Musik,
Det dunder og dunder derude, -
Saa Du det Lag, som *Victoria* fik?
Der røg *Svenska Leyonets Klude!*

⌘ *Cesar* han slaas for sit Liv som en Helt,
Men "*Churprindsen*" holder ham Stangen;
Ser Du Signalflaget? nu blev der meldt,
At *Cæsar* er slagen og fangen!
Mars bukker under for *Løvernes Tand*,
"Tre *Løver*" har Tænder, som svie;
Flygande Wargen maa flygte i Land,
Et Hurra for "*Anna Sofie*" !

⌘ *Draken* er flænget og *Calmar* er brændt, -
Det lyser med flammende Ringe;
Det er *Saturnus*; han selv har sig tændt,
Og snart vil i Stumper han springe. -
342 Tappert de holdt sig, og tappert de slog,
Det maa i Sandhed dem lades;
Dybet dog til sig med Vælde dem drog:
Selv *Jupiter* vandred til Hades!

⌘ Røgen den sorte og Røgen den graa
Vælter J Virvar sig sammen,
Dunster og Dampe og Lynene slaa
Parrede ud gennem Flammen.
Mærk Dig i Midten det hedeste Punkt;
Dér vil bekendte Du finde!
"Christianus Qvintus", han trækker saa tungt
Vejret i Varmen derinde.

⌘ Luften er Lue og Blæsten er Brand,
Sø vandet sydende Bobler;
Bringe mod Bringe og Mand imod Mand,
Kæmpe til Kæmpe sig kobler.
Ingen kan sige, hvem Sejren vil naa,
Skyer paa Skyer sig højne;
Hvem skal vel trække det korteste Straa,
Hvem kaster de højeste Øjne? -

⌘ Røgen ta'er Flugten. Hvem flygter med den
Over de skummende Bølger? -
Klar dér ved Skødet! Hvad mener Du, Ven,
Om vi de flygtende følger? -
Flagrende ud for det flygtende Jag
Stritter den blaagule Stribe;
Forrest er Fjenden og Sejren er bag! -
Hurra, saa skal Luven vi knibe!

⌘

3.

⌘ Vor Baad er rap; hal Skødet an!
Mod Østen Kurs er sat.
Didude flammer op en Brand
Imod den dybe Nat;
Imod den dybe Nat et Skær
Belyser Masteskovens Trær
Og viser Flagets Toner;
Du røde Dug! Saa er vi dér,
Hvor Sejrens Genius troner.

343

⌘ Endnu en Kamp, den sidste Kamp;
Og Fjendens Kraft er brudt.
Det sidste Skuds brandrøde Damp
Er Sejrens Festsalut;
En Festsalut, en Sejrssang,
Som tordner ud med myndig Klang
Et lydeligt: Hold inde!
Og sender saa sin Kompliment
Den slagne, tapre Fjende.

⌘ Paa Linjeskibets høje Hyt,
Hvor Admiralen staar,
Dér skingrer nu Trompeten lydt
Og rundt Pokalen gaar;
Man tømmer ud med tørstig Mund
Hver Draabe til den blanke Bund,
Og lytter saa til Talen:
Den klinger fyndig, kort og sund
Fra ham, fra Admiralen:

⌘ " ... Ja, gæve Mænd! I mindes at
I Gaar ved denne Tid,
I Herrens lyse Sommernat,
Vi stirred søvnløs did;
Vor Hvile Fjenden fra os tog,
Vor tavse Bøn til Herren drog,
Om gunstig Gang i Legen.
Nu: Herrens Haand for Flaaden slog,
Og - Natten er vor egen!" ...

⌘ Og Vinden rummer; Skødets Barm
Staar hvælvvet, fuld og rund;
Og efter Kampens vilde Larm
Er fulgt en Tavshedsstund;
En Tavshedsstund; vor Mund er lukt,
Vi følger Aftenbrisens Flugt
Hen over Havets Vover,
Hvor Bølgekoeret luller smukt
For Dødens Tang-Alkover.

⌘ De sank, - som Solen synker ned

I Havets Moderfavn,
Men Kjøgebugtens aabne Red
Er døbt med deres Navn;
344 De efterlod et Navn, som vidt
Skal spørges og skal nævnes tidt,
Og farve Sømænds Kinder
Med Aftensolens Kolorit,
Med Glans af Stortids Minder.